

Svar, at det er det sidste. Der har jo været Enstemmighed tilstede for at erklære de nuværende Evangsbestemmelser af kirkelig Natur for at være uhenftigtsmæssige; men Sagen er efter min Mening ligesaa lidt en Skolesag som en Kirkesag. Det er simpelthen en Politiforanstaltning. Men for at hævde Politibestemmelser have vi Politi i Landet, og man skal hverken gjøre Kirkens eller Skolens Embedsmænd til Politi og mindst til Politispioner. Det er en vrang Forestilling fra gamle Dage, som vi maa se at komme bort fra. Men ved Siden deraf er der en anden Betragtning, som man ikke maa overse. Det er ikke blot Embedsmændene, som man paalægger denne Forpligtelse, men det er private Skolebestyrere, og det kan ikke nægtes, at det i mange Maader vil bidrage til at gjøre dem Fortræd i deres Gjerning. (Justitsministeren: Dvertimod, det vil gjøre dem Gavn!). Den høitæredede Justitsminister siger, at det vil gjøre dem Gavn; men der er flere private Skolelærere, der have udtalt for mig, at det er en Bestemmelse, som, hvis de virkelig bleve tvungne til at gennemføre den, vilde gjøre dem megen Glæde; og det synes mig ogsaa ligger i Sagens Natur. — Forslagene under Nr. 3 og 7 slutte sig, som man vil se, til hinanden. De gaa ud paa, at det skal være en Politisag istedetfor en Skolesag; det skal være Politiet, der skal forvisse sig om, at Børnene ere vaksinerede, paa Landet Sognefogderne og i Kjøbstæderne Politimestrene. — Det næste Forslag, som jeg skal omtale, er stillet under Nr. 9. Saaledes som Forslaget lyder i Lovforslagets § 4, staar det for os, som det er uklart, om de, som under den nævnte Omstændighed af Politimesteren blive tvungne til at lade sig indpode inden en vis fastsat Frist, skulle reise hen til Embedslægen, eller om Embedslægen skal komme til dem. Da det Første kunde være overordentlig besværligt og byrdefuldt, især for fattige Folk paa Landet, som mulig have 3, 4—5 Mil til Embedslægen, saa er det forekommet os, at det ikke kunde være Andet end Lovens Henftigt, at Embedslægen maa indfinde sig paa Stedet; men da det som sagt staar for os, at det her er en Uklarhed tilstede, have vi forsøgt at rette det ved det

nævnte Forslag. — Under Nr. 11 have vi til § 5 foreslaaet, at den Bevilling med Hensyn til Opsættelse af Indpodningen, som efter den nævnte Paragraf kan gives af Politimesteren i Samraad med Embedslægen, skulde forandres derhen, at Bevillingen kan gives efter Erklæring af en autoriseret Læge. Det staar for os som en Urimelighed, at Folk, hvis de nu have en Læge, som de have Tillid til — en Huslæge eller en Læge der i Egnen, som de ellers benytte —, da ikke ved denne Leilighed kunne benytte ham, men skulle ty til Embedslægen, og da det vistnok er Meningen med Bestemmelsen i § 6, at enhver autoriseret Læge kan foretage Indpodningen og underskrive Kopperattesten, og det i samme Paragraf udtrykkelig nævnes, at en autoriseret Læges Vidnesbyrd for, at Vedkommende har havt de naturlige Kopper, er gjældende, saa kunne vi ikke se Andet, end at ogsaa denne Erklæring om BARNETS Sundhedstilstand maa kunne gives af enhver autoriseret Læge, hvad ganske vist meget vil lette denne Sag for Forældrene. Ved det af Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 3die Valgtreds (Madsen) under Nr. 13 stillede Forslag skal jeg henholde mig til, hvad han anførte derfor, og forresten indskrænke mig til meget at anbefale det til Vedtagelse. Det staar for mig som et aldeles utaaaleligt Indgreb i den personlige Frihed, at det skal være overladt til Lægens Vilkaarlighed saaledes at føre Barn og Moder med sig for at tage Koppervædffe af Barnet mod Forældrenes Villie. Vi have indskrænket os dertil og ladet staa, hvad den ærede Rigsdagsmand har ladet staa, at Lægen er berettiget til at tage Koppervædffe af de Indpodede. Maa ske man nu vil sige, at saa har man jo indrømmet ham Retten dertil. Ja, det har man ganske vist paa en Maade, det vil sige, man vil ikke nægte ham det, naar han kan enes med Forældrene derom; men man nægter Evangsretten. Jeg kan godt tænke mig, at det kan være saaledes, at Forældrene hellere ville have, at der skal tages Koppervædffe af et Barn, som de kjende, til dermed at indpode deres Børn, end at de f. Ex. ville have, at Lægen skal skaffe Koppervædffen andetsteds fra. Det ville vi ikke forhindre,